

KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

Kamu Emekçileri bülteni

e-mail: kamuemecileri@yahoo.com

Haziran 2007 * Sayı 22 * Fiyatı 0.5 YTL

Çözüm ne seçimde ne mecliste!

Emekçiler devrim ve sosyalizmden yana saf tutmalıdır!

Somut taleplerle mücadeleyi yükseltelim!

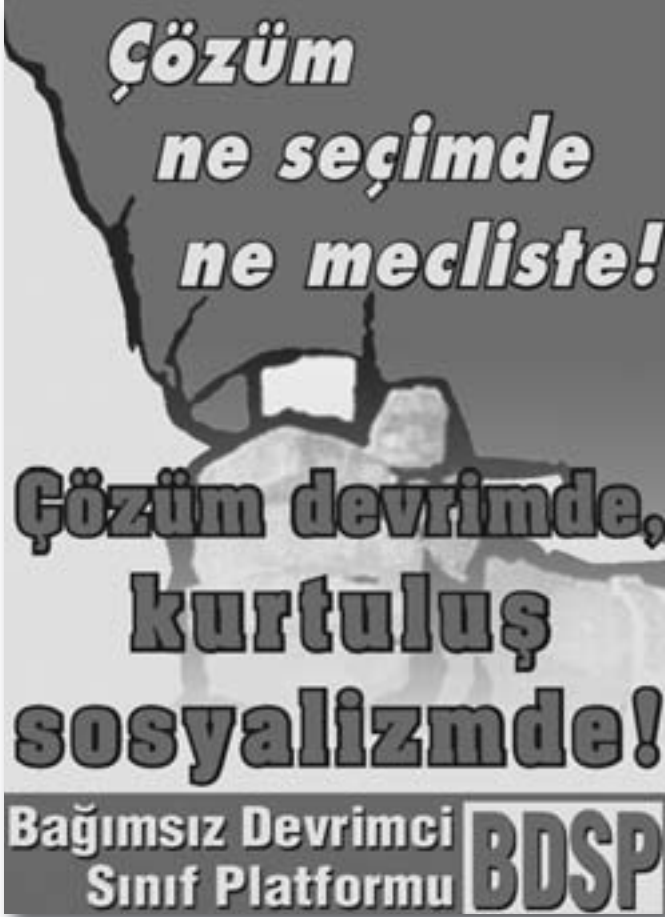
4/B kamu emekçilerine ne getiriyor?

Sözleşmeli öğretmenler sendikalı olma hakkı kazandılar ama...

Asistan Girişimi çalışması üzerine

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Düzen partilerine verecek oyumuz yok! Soracak hesabımız var!

Cumhurbaşkanlığı seçimiyle tırmanan çatışma

AKP hükümetinin sermayeye hizmette kusur etmediği beş yılın sonunda gündeme gelen cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden yeni bir kriz ortaya çıktı. Cumhurbaşkanlığı kurumunun herşeyden önce sembolik bir anlamı bulunmaktadır. Çünkü tüm yetkilerinin dışında cumhurbaşkanlığı mevkiisi düzeni en üstten temsilini ifade etmektedir. Bununla birlikte Cumhurbaşkanlığı makamı yalnızca sembolik olarak değil, yetkileri açısından da bir anlam ifade etmektedir. YÖK'ten, Danıştay'a, Anayasa Mahkemesi'ne kadar birçok üst düzey bürokrati doğrudan atama yetki ve sorumluluğuna sahip olan bu kurumun denetimlerinden çıkmasını istemeyen ordu ve burjuvazinin belli bir kliği AKP'nin cumhurbaşkanlığı konusundaki ısrarına tahammül edememektedir.

Bu yanıyla itaatte kusur etmediği Amerikan

emperyalizminin desteğine güvenen AKP, orduya rağmen cumhurbaşkanlığı makamına talip oldu. Genelkurmay'ın yayınladığı muhtıraya "sert" bir yanıt vermeyi tercih etti. Ancak ABD'nin orduyu gözden çıkarmamış olması nedeniyle bu karşı çıkışın arkası gelmedi. Ama yoldan çıkanlar hizaya getirilmek zorundaydı. Şüphesiz yoldan çıkanları hizaya getirmek görevi en başta düzenin bekçiliğini yapan, darbe tehditleri savuran ülkenin gerçek yöneticisi orduya düşüyordu. Bu operasyonda bir diğer görev de ordu şakşakçısı, devlet partisi CHP'ye düştü.

Parlamentoda CHP'nin oynadığı rolü sokakta başka güçler oynamaya başladı. Emekli askerlerin kurduğu ve başında darbe girişimcisi bir generalin bulunduğu faşist grup, cumhuriyeti korumak adı altında mitingler düzenlemeye başladı. İlk mitingin ardından düzenleyicilerinin kirli sicilleri de gözetilerek onların rolü üniversitelerde YÖK'ün kılıcını sallayan profesör ünvanlı askerlere bırakıldı. Her ne kadar ortaya "Ne şeriat ne darbe" sloganı atıldıysa da bunun bir karşılığı olmadı ve ordunun sivil uzantıları sokakları doldurdular ve AKP karşısında ordunun sokaktaki sözcüsü oldular.

Ne Amerkancı düzen partileri, ne de liberal-reformist platform umudumuz olamaz!

Seçimlerin gündeme gelmesiyle birlikte burjuva partiler en sağından en soluna kadar seçim hazırlıklarına başladılar. Onlar açısından seçim hazırlığı demek işçi ve emekçileri peşlerine takabilmek, onları gerçek gündemlerinden uzaklaştırarak mücadeleden alıkoyabilmek, bunun için her türlü yol ve yöntemi kullanmak anlamına gelmektedir. Bu ülkede işçi ve emekçilerin ne parlamentoya ne de düzen partilerine güveni kalmamıştır. Ancak gerek örgütsüzlüğü ve kendine güvensizliği gerekse de bir alternatif göremeyişleri nedeniyle işçi ve emekçiler düzen partilerine oy veriyorlar. Bunun bilincinde olan düzen partileri de işçi ve emekçilerin desteğini alabilmek için milyonlarca dolarlık seçim yatırımları yapıyor ve reklam ajanslarıyla anlaşmalar imzalayıp, sağlı sollu evlilikler gerçekleştiriyorlar.

"Sol"da ikisi de Amerkancı kimliğini defalarca kanıtlamış, kurdukları hükümetler döneminde işçi ve emekçilere yönelik en vahşi saldırıların hayata geçirildiği, İMF talimatları doğrultusunda işçi ve emekçilerin yıkıma uğratıldığı uygulamalara imza atmış CHP ve DSP seçime birlikte girme kararı aldılar.

Sağda ise bin operasyon yapmakla nam salmış Ağar'ın partisi DYP ile ANAP'ın evliliğinden ortaya çıkan Demokrat Parti projesi yarı yolda kaldı. Kendi çıkışsızlıklarını birleşmenin sağladığı vizyonla örtmeye çalışan bu düzen siyasetçileri yine kendi pazarlıklarının çıkışsızlıkları içinde boğuldular. Bu tabloya bir de Saadet Partisi ve Büyük Birlik Partisi'nin arayışlarını ekleyebiliriz.

Tüm birleşmelerin gerisinde bir tek neden yatıyor. İşçi ve emekçileri aldatarak bir dönem daha burjuvazi adına ülkeyi yönetmek, işçi ve emekçilere kan kusturmak!

Düzene "sol"dan koltuk çıkan bir başka cenah da reformist, liberal çevrelerdir. Yüzde 10 barajını aşmak için gündeme getirdikleri bağımsız aday formülasyonu reformist cenahta yeni bir seçim heyecanı yaratmış ve parlamentoya girme hayallerini depreştirmiştir.

Parlamentonun hiçbir inandırıcılığının ve güvenilirliğinin kalmadığı böylesi bir dönemde ona inandırıcılık sağlamak, işçi ve emekçileri gerisin geri parlamenter hayaller içinde mücadeleden alıkoymak işi, devrimci özünü kaybederek birer liberal seçim platformlarına dönüşen reformist partilere düştü. Reformist çevreler işçi ve emekçiler arasında yaptıkları propaganda ile meclisin işçi düşmanı kimliğini "parlamentoda işçi ve emekçileri temsil edecek güçlerin olmaması"na bağlıyorlar. Onlara göre eğer mecliste "demokrasi"den yana güçler olursa sosyal ve ekonomik sorunlar çözülebilecek, Kürt sorunu demokratik bir biçimde halledilebilecektir.

Bu ülkenin gerçek yönetim merkezinin parlamento ya da seçilmişler olmadığını, ülkenin MGK toplantılarında ve TUSİAD salonlarında belirlenen politikalara göre yönetildiğini herkes biliyorken reformist aklievveler parlamentoya girerek her sorunu çözebileceklerini ilan ediyor, işçi ve emekçileri kendi parlamenter hayallerine payanda olarak kullanmaya çalışıyorlar. Bir gece yarısı internette yayınlanan muhtırayla boşa düşürülen bir meclisi ulusal sorunun, sömürünün, yoksulluğun, kısacası tüm sorunların çözümü olarak sunuyor!

Kamu emekçileri seçim oyununu bozmalı!

Düzen partilerinin hepsi bir ve aynıdır. Hepsinin programı işçi, emekçi düşmanı uygulamalarda, demokratik hak ve özgürlüklerin karşısında, Kürt halkını imha ve inkarda tekleşmiştir. ABD'ye uşaklıkta, İMF'ye itaatte, komşu halklara saldırıda hepsi ortaklaşmıştır.

Bizleri kölelik koşullarını dayatanlar, saldırı yasalarını elele verip meclisten geçirenler, kardeş halkların katledilmesi için başta İncirlik Üssü olmak üzere topraklarımızı emperyalist efendilerine hep birlikte açanlar

şimdi kendilerini desteklememizi istiyorlar. Yani başımızda kardeş Kürt halkını imha ve inkar edenler, eğitim ve sağlık hakkımızı satılığa çıkararak, fabrikalarımızı özelleştirenler, taşeronlaştırma saldırısıyla işçileri açlığa mahkum ederken aralarında hiçbir sorun yaşamayanlar şimdi karşımızda çıkıp bizlerden oy istiyorlar. Sağcısıyla, sözde solcusuyla, islamcısı, milliyetçisiyle tüm düzen partileri sömürü sistemlerini devam ettirmek için bizleri peşlerine takmaya çalışıyorlar.

Bizler burjuvazinin uşaklığını yapan düzen partilerinin ve umudu parlamenter hayallerde gören liberal reformistlerin arkasından koşmayacağız.

Bizler, işçi ve emekçilere gerçek çözüm yolunu gösteren, bu düzenin içyüzünü ve kirli oyunlarını teşhir eden, gerçek kurtuluşun mücadelesinde, devrimde ve sosyalizmde olduğunu söyleyen işçi sınıfının devrimci sosyalist adaylarını desteklemeliyiz. Çünkü sınıfın devrimci sosyalist adayları sömürü, soygun, talan düzenine karşı işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarını temsil ediyorlar, onların taleplerini savunuyorlar. Sınıfın bağımsız devrimci sosyalist adayları, emekçileri sınıfın komünist partisi saflarında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyorlar.

Sınıfın bağımsız devrimci sosyalist adayları bizleri asalak sermaye sınıfına karşı kesintisiz bir örgütlü mücadele yürütmeye, temel hak ve özgürlüklerimizi koparak almaya, emperyalist haydutların haksız ve kirli savaşlarına karşı emekçi halkların yanında ve işçi sınıfının saflarında mücadele etmeye, kapitalizmin yıkım ve savaş programına karşı işçi sınıfının devrimci programı ve kurtuluş bayrağı altında birleşmeye, kapitalizmin savaş ve yıkım düzenine karşı savaşızsız, sömürsüz bir dünya için, devrim ve sosyalizm için mücadeleye çağırıyorlar.

Bizler, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere gerçek kurtuluş yolunu gösteren sınıfın devrimci sosyalist adaylarını desteklemeliyiz!

Sosyalist Kamu Emekçileri

Düzen güçleri arasında süren it dalaşı...

Emekçiler devrim ve sosyalizmden yana saf tutmalıdır!

Son dönemlerde gündemi işgal eden “Cumhuriyet mitingleri” üzerine çeşitli yorumlar yapıldı. Kimileri katılıma ve katılımcılara, kimileri örgütleyicilerine ve sloganlara bakarak yorum yaptı.

Kimi mitinglere katılanlar için “hükümeti eleştirmek ve laikliği savunmak için sokaklara çıktı” dedi. Kimi “bağımsızlık”, “emperyalizme karşı çıkmak”, “solda birlik” için dedi. “Sivil darbe”, “dipten gelen dalga”, “halkın şahlanması”, “AKP’ye haddini bildiren bir çıkış” diyenler de oldu... Kısacası herkes kendi cephesinden değerlendirme yaptı.

Elbette zamanlamasından organize edenlere,

içeriğinden katılımcısına, öncesi ve sonrasıyla mitingler üzerine çok şey söylenebilir. Ancak asıl önemli olan konunun esasını görebilmektir.

Mitinglerin amacı nedir?

Mitinglerin hedefi AKP hükümeti ve onun cumhurbaşkanlığı konusundaki ısrarı ve şeriat tehlikesine karşı “Cumhuriyetin temel değerlerini” korumak biçiminde ifade edilmektedir. Ancak hedef ve verilen mesajlar bununla sınırlı kalmadı. AKP hükümetinden öte ordu şakşakçısı solu birleştirmek, milliyetçi-şovenist dalgayı güçlendirerek Kürt

hareketine göz dağı vermek, darbeci orduyu “anti emperyalist”, “laik-demokratik” göstererek imaj tazelemek, laik-şeriat kamplaşması yaratarak emekçileri bölmek, hak alma mücadelesini sekteye uğratmak bu mitinglerin temel amacıdır.

Genelkurmay’ın “sözde değil özde” beyanatları da mitinglerin içeriğine denk düşmektedir. Ancak 14 Nisan mitingi ve verilen beyanatlar istenilen sonucu vermeyince ve AKP cumhur koltuğunda ısrarını sürdürünce 27 Nisan muhtırası ile yeni bir süreç başlatıldı.

Bu muhtırada izlenecek hat tarifleniyor ve ilgili yerlere gereken mesaj veriliyordu: *“Bu devlet sahipsiz değildir, gerektiğinde devletin, Cumhuriyetin sahipleri harekete geçmekten çekinmeyecektir!”*

Muhtıra ordunun asıl hedefini veciz bir biçimde ifade etmekteydi. Muhtıra ile birlikte cumhur seçimi ertelendi, erken seçim kararı alındı. Böylelikle parlamenter sistemin sınırları bir kez daha çizildi, “demokrasi”nin sınırları açığa çıktı.

Miting alanlarını kimler doldurdu, hangi talepleri dile getirdiler?

Düğmeye basılmış gibi peşisıra gerçekleşen mitinglerin kitlelerin kendiliğinden eylemi şeklinde gelişmediği açıktır. Küçük farklılıklara rağmen tüm mitinglerin hem ana teması hem de düzenleyenleri üç aşağı beş yukarı aynıdır. Ankara mitinginden sonra özellikle düzenleyici kurum ve kişilerin gerici faşist kimliklerinin ayan beyan ortaya çıkması tartışmaları artırmıştır. Bu nedenle Tandoğan mitingi sonrası gerçekleşen mitinglerde özellikle sivil toplum örgütleri vurgusu öne çıkartılarak ordu destekli eylemlere sivil bir görüntü verilmeye çalışıldı.

Gerçek şudur ki ne mitingleri organize edenler sivil toplum örgütüdür ne de mitingi sivil güçler organize etmiştir. Mitingi düzenleyenler ne gerçekte laik ne de anti-emperyalisttir. Onların demokrasi gibi bir dertleri de yoktur. Mitingi örgütleyen bu kurumlar devletten çok devletçidirler ve devletin birer ideolojik aygıtı olarak işlev görmektedirler.

Mitingi örgütleyenlerin en arka cephesinde ordu ve uzantısı uzaktan kumandalı dernekler, “ulusalci” faşist kurumlar, emekli subay askerler, CHP’den İP’e kadar faşist düzen partileri bulunmaktadır. Gerici sendika yöneticileri üzerinden işçi ve emekçilere de

çağrı yapılmış, dinci-laik kamplaşması üzerinden işçi ve emekçiler yanıltılarak, düzen saflarında yer almaları sağlanmaya çalışılmıştır.

“Laik kesim” adı altında alanlara çıkanların, şeriatçı diye AKP’yi hedef gösterenlerin AKP’nin uyguladığı ekonomik ve sosyal politikalara ilişkin hiçbir eleştirisi yoktur. Mitinglerde sosyal yıkım saldırılarına karşı hiçbir söylem kullanılmamış, tek bir slogan atılmamıştır. Kaldı ki mitinglere katılanların ağırlığını “kentli orta sınıf”lar oluşturmaktadır.

Mitinglerde savunulan sermaye düzeni ve onun katliamcı devletidir. Kitlelere çözüm olarak örgütlü mücadelenin yükseltilmesi değil seçim sandığı gösterilmiştir.

Sahiplendikleri Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta, Gazi’de, cezaevlerinde işkenceler, katliamlar gerçekleştiren TC’nin kanlı yüzüdür.

Mitinglere sendikal cepheden de destek geldi. Örneğin Çağlayan mitingine DİSK kurumsal olarak destek verdi. KESK ise merkezi düzeyde kurumsal olarak herhangi bir biçimde mitinglere katılmayacağını, desteklemeyeceğini dillendirse de kimi şubeler ya da gruplar mitinglerde yer aldı.

Düzen, emekçileri giderek daha fazla saflaştırmayı hedeflemektedir. Buna karşı durmak gerekiyor ve emekçilere tekrar tekrar şunları hatırlatmak gerekiyor: Türkiye’de islami gericiliği besleyip büyüten de, ABD emperyalizminin “ılımlı islam” projesi kapsamında Türk-İslam Sentezi’ni uygulayan da, darbeci generallerin yönetimindeki ordudur. Bu ordunun gerçekleştirdiği darbe ve kurumsallaştırdığı 12 Eylül faşizmi sayesinde, devrimci gelişmelerin önünü alabilmek için dinci örgütlenmelerin önü açılmıştır.

Emekçi kitleler düzen içi süren it dalaşında bu halk düşmanlarından birisini tercih etmemelidirler. İslami gerilicinin mi yoksa faşist ordunun mu Çankaya’ya çıkması gerektiği işçi sınıfının gerçek gündemi değildir. İşçi sınıfı, düzen içi iktidar çatışmalarından, kendi iktidarına yürüme doğrultusunda yararlanmalıdır. Çünkü gerçekte karşıtlık laik-anti-laik karşıtlığı değildir. Emek sermaye karşıtlığıdır, ezen ezilen, sömüren sömürülen karşıtlığıdır. Karşıt iki sınıfın uzlaşmaz çıkarı ve çatışmasıdır. Emekçiler de safını mücadeleden, devrimden ve sosyalizmden yana belirlemelidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

Somut taleplerle mücadeleyi yükseltelim!

KESK yeni bir toplu görüşme sürecine daha hazırlanıyor. Geçen sene yetkinin kaybedilmesi sebebiyle prestij kaybeden KESK masadan çekilme tutumuyla yeniden prestij kazanmaya çalıştı. Toplu görüşmenin ortaoyunu olduğunu söyledi. Aktörlerden ve figüranlardan bahsetti. Aslında toplu görüşme oyununun başlangıcından beri bunun bir ortaoyunu olduğunu Sosyalist Kamu Emekçileri dile getirmişti. O zaman KESK'in yüzünü fiili-meşru mücadeleye dönmesi gerektiğini söylemiştik.

Geçen sene kağıt üzerinde yetkisini yitiren KESK toplugörüşme masasından çekildi. Bu tutum emekçilere moral verdi. Kontra sendika Kamu-Sen'e üye olan emekçiler bile fiili-meşru mücadele geleneğinin temsilcisi olan KESK'e hakkını veriyordu. Tabii ki mücadelenin alt yapısı örülmeden, yetki kaybının telafisi olarak yapılan bu açıklamanın etkisi kısa sürede bir balon gibi söndü. Tabanda herhangi bir çalışma yapılmaksızın yapılan bu açıklama yine de bir başlangıç olarak kabul edilip sonrasında hak alıcı bir mücadele süreci örgütlenebilirdi. Ama yapılmadı. Muğlak bir tarihte nasıl yapılacağı ve örgütleneceği belli olmayan bir günlük bir iş bırakma çağrısı yapılmakla yetinildi.

Böylesi bir sürecin ardından KESK yeni bir toplu görüşme sürecine hazırlanıyor. 1 Mayıs öncesi çeşitli illerde yapılan bölge toplantılarında KESK temsilcileri 1 Mayıs gibi önemli bir gündemi es geçerek yüzünü yetkiyi kazanmaya döndüğünü gösterdi. Öyle ki 1 Mayıs öncesi yapılan bölge toplantılarında başta 1 Mayıs olmak üzere çeşitli gündemler olmasına rağmen KESK temsilcisi konuşmasının neredeyse tamamını yetkiyi kazanmaya ayırdı. Bu toplantılarda KESK temsilcileri, örgütlenme kampanyalarında yeterince çalışmadıkları için işyeri temsilcilerini azarladılar. Yetki kaybının bayrak krizi, anadilde eğitim krizi vb. nedenlerden ileri geldiğini ve işyeri temsilcilerinin görevlerini yerine getirmediğini söyledi. Böylece sorumlusu oldukları suçtu tümüyle emekçilerin ve devrimcilerin üzerine attı. Bu toplantılarda yetki alınmadığı koşullarda bunun KESK'in iflası olacağı ifade edildi. 8 Mart, 21 Mart gibi gündemlere takılıp kaldığı için üye kampanyalarının üzerinden atlanıldığı, bu gündemlerin de önemli olduğu ancak bu eylemlerden alınan gücün örgütlenmeye yansıtılmadığı, bu nedenle bu gündemlerle neredeyse KESK'in zaman kaybettiği dile getirildi.

Meşruiyetini haklılığından değil de kağıt üzerindeki çoğunluğundan alan bir KESK zaten çoktan iflas etmiştir. Tersinden şu da söylenebilir, yetkili ve etkili olmak 8 Martlar'ı, 21 Martlar'ı, 1 Mayıslar'ı kazanmaktan geçmektedir. Hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmekten geçmektedir. Zira eylem ve örgütlenme

süreçleri birbirlerini önceleyen ya da engelleyen değil aksine birbirini besleyen iç içe geçmiş süreçlerdir. Önemli olan hedeftir. Hedef sınıfın kazanımlarıdır. Bunun için mücadele verilir. Amaç kağıt üzerinde yetki almak mı olmalıdır yoksa emekçilerin taleplerini kazanmak mı olmalıdır?

KESK bürokrasisi sayesinde neredeyse feshedilmiş hale gelen işyeri temsilciliklerinden hesap sorarak kendi suçlarını üzerlerinden atmaya çalışan KESK yöneticilerine sormak gerekir; madem önemli olan yetkidir, o halde bunun için işyeri temsilciliklerini harekete geçirecek nasıl bir örgütlenme çalışması yapılmıştır? Mesela mücadele talepleriyle emekçilere gidilmiş midir? Emekçilerin talepleri belirlenip bu taleplerin arkasında sonuna kadar durulacağına dair hangi çaba gösterilerek emekçilere güven verilmiştir? Yoksa sadece birkaç günlük geziler organize edilip işyerlerinde zaten üye olan emekçilerin gözü mü boyanmıştır? Ahbaplara gidilip "bizim sendikaya üye ol da yetki bizde olsun" mu denmiştir yoksa "haklarımızı kazanana kadar kararlı mücadele yolundan dönmeyeceğiz" denilerek emekçilere güven mi verilmiştir?

Çok açık ki toplu görüşme masasına sıkışmış bir anlayış emekçilerin hak alma mücadelesinin önündeki en temel engellerden birisidir. Toplu görüşme süreci mücadeleyi geriye götürmek için tezgahlanan bir ortaoyunudur. Bu oyun masasına tekrar oturulmamalıdır. Sınıfın çoğunluğunu mücadeleye kazanmak ancak ve ancak ilkeli, tutarlı bir duruş ve fiili-meşru mücadele ile mümkündür. Sınıf mücadelesini masa görüşmelerine sıkıştırmak isteyenlere sözümüz sokaklar olacaktır. 1 Mayıs kazanımının ardından kazanılan moralle süreci işyerlerinden başlayıp örgütleyerek, işyerlerindeki özgün sorunlarla genel sorunlar arasındaki bağ kurularak hak alıcı eylemler örgütlenmeli, emekçilerin güveni kazanılmalıdır. KESK emekçilerin nezdinde etkili ve yetkili olmak istiyorsa sürece böyle hazırlanmalıdır.

4/B kamu emekçilerine ne getiriyor?

21 Mayıs '07 tarihinde alelacele çıkarılan bir yasa ile kamuda çalışan geçici işçi ve sözleşmelilerin kadroya alınacağı haberi sermaye medyası tarafından ballandırılarak anlatılmıştı. Oysa şimdi önümüze getirilen yasada söylenenlerin birçoğunun yalan olduğu açığa çıktı. Bildiğimiz gibi 2000'li yıllardan sonra kamu kuruluşlarında sözleşmeli çalıştırma ana istihdam biçimi olarak uygulanıyordu. Şimdi çıkarılan bu yasayla sözleşmeli çalışan kamu emekçilerinin kadroya alınacağı duyuruldu. Hükümet yetkililerinden sermaye medyasına kadar bütün düzen sözcüleri kamu emekçilerinin kadroya alınacağından bahsediyordu. Erken seçimin gündeme gelmesiyle apar topar hazırlanan tasarı, emekçilerin iş güvencesi beklentisi üzerinden siyasi rant sağlama amacına hizmet etmektedir. Peki bu kadar üzerinde konuşulan, işçi ve emekçileri umutlandıran yasada neler yer almaktadır, emekçileri ne gibi uygulamalar beklemektedir, kısaca bakmakta fayda var.

657 sayılı yasanın 4/a, 4/b, 4/c ve 4/d maddelerinde kamu çalışanlarının statüleri belirlenmiştir. 4/a bendi kadrolu memurları ifade etmekte, 4/b maddesi geçici memur adı altında ne işçi ne de memur olmayan ara bir statüyü belirtmektedir. 4/c geçici işçileri tanımlar ve bu statüye göre çalışanların özlük hakları ve çalışma koşulları 4688 sayılı İş Yasası'na tabidir. 4/d bendi ise kamu kurumlarında sürekli çalışan kadrolu işçileri tanımlamaktadır.

Kanuna göre kamuda çalışan geçici işçiler 4/b'ye geçirileceklerdir. Yani ne işçi ne de memur tanımına girmeyen ara bir statü altında istihdam edilecektir. Orman, tarım vb. işlerde çalışanlar ise 4/d, yani sürekli işçi kadrosuna geçirilecekler.

4/b sağlık çalışanlarını nasıl etkileyecek?

* **Ücretler:** 4/b'ye tabi çalışanların ücretleri, bağlı oldukları kurumun döner sermayesince karşılanır. Sözleşmeli personele, aylık ücreti dışında, görev yaptığı birimde ünvan, hizmet yılı ile öğrenim durumu aynı olan kadrolu personele döner sermayeden yapılan ödeme tutarını aşmamak üzere, ilgili mevzuatı dahilinde ödeme yapılacaktır. Sözleşmeli personelin ücreti bağlı olduğu kurum tarafından düzenlenir. Ancak bu tutar o yıl Maliye Bakanlığı'nın belirlediği tavan ücret tutarını aşmamalıdır.

* **Çalışma saatleri:** Sözleşmeli personelin çalışma saat ve süreleri emsali devlet memuru ile aynıdır. Ayrıca personel, nöbet tutmakla yükümlüdür. Belirli bir sürede bitirilmesi gereken işler söz konusu olduğunda, normal çalışma saatleri dışında, hafta tatili ve resmi tatillerde de çalışmak zorundadır. Bu çalışma karşılığında personele ek bir ücret ödenmez.

* **İzinler:** Yıllık izin, 1 yıldan 10 yıla kadar hizmet süresi olanlara 20 gün, 10 yıldan fazla olanlara ise 30 gün izin verilecektir. Hastalık izni, resmi tabip raporu ile belgelenen hastalıklar için, yılda 30 günü geçmemek üzere ücretli izin

verilecektir. Hastalık sebebi ile sosyal sigortalar kurumunca ödenen geçici iş göremezlik tazminatı personelin ücretinden düşülecektir. Mazeret izni, personele evlenme, eşinin doğum yapması, yakın akrabalarının ölümü üzerine 3 gün ücretli mazeret izni verilir. Doğum izni, sözleşmeli kadın personele doğumdan önce ve sonra sekizer haftalık izin verilir.

* **Tayin hakkı:** Sözleşmeli personel becayiş ile sağlık, öğrenim ve eş durumu gibi mazeretler de dahil olmak üzere sözleşme imzaladığı kurumun dışında görev yapma talebinde bulunamayacaktır.

* **Sosyal güvenlik kuruluşu:** Sözleşmeli personel sosyal güvenlik bakımından 506 sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'na tabidir. Primler SSK'ya yatırılır.

* **İş sonu tazminatı:** 2 yılını doldurmuş sözleşmeli personele, kanunda belirtildiği durumlardan birinden dolayı işine son verilmiş olanlara çalışılan her tam hizmet yılı için, ayrılış tarihindeki hizmet sözleşmesinde yazılı aylık brüt ücret tutarında iş sonu tazminatı ödenir.

* **Sözleşmenin feshi:** Personelin sözleşme akdetme şartlarından herhangi birini taşımadığının sonradan anlaşılması veya görevi esnasında bu şartlardan birini kaybetmesi halinde sözleşmesi feshedilir. Personel 65 yaşını doldurduğu takdirde hiçbir işleme gerek kalmaksızın sözleşmesi sona erer. Taraflar bir ay önce ihbar etmek suretiyle, sebep göstermeksizin sözleşmeyi her zaman feshedebilir. Kurum döner sermaye gelirinin yetersiz kalması veya sözleşmeli personel ihtiyacının ortadan kalkması halinde sözleşmeyi feshedebilir.

* **Sendika hakkı:** 4/b'ye göre istihdam edilen sözleşmeli personel memur sendikalarına üye olabilecektir.

4/b statüsünün memurlukla hiçbir ilgisi yoktur. İş güvencesi ve diğer sosyal haklar bakımından emekçilere hiçbir şey verilmemiştir. Ayrıca bu statüye geçebilmek için de 2006 yılında 6 aydan daha fazla çalışmış olmak gibi bir şart konulmuştur. 4/b'ye geçemeyenlere ise 2007 yılı için senelik 6 aydan az olmak üzere vize verilecektir. Bunun anlamı 2006 Temmuz ayından sonra işe girenlerin işsiz kalacağıdır. 25 binin üzerinde emekçi bu haliyle işsiz kalacaktır.

Kamuda çalışanların tümü kadroya alınmalıdır. Aynı işi yapan kamu emekçileri arasındaki statü gibi biçimsel ayrılıklar ortadan kaldırılmalı, ücretler eşit ve adil bir şekilde ödenmelidir.

4/b yasası bizlere ne iş güvencesi, ne de sosyal hak sağlamamaktadır. Sermaye iktidarı İMF programlarına uyum içinde emekçilerin gözünü boyayarak seçimlere hazırlanmaktadır. Bu oyunu bozacak olan yine biz işçi ve emekçilerdir. İş güvencesi, insanca çalışma koşulları ve hakettiğimiz ücreti almak için omuz omuza verip mücadele etmekten başka seçeneğimiz yoktur.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Sözleşmeli öğretmenler sendikalı olma hakkı kazandılar ama...

Dünyadaki neo-liberal politikaların Türkiye'deki uygulamalarından biri olan sözleşmeli öğretmenlik uygulamasına öncelikli olarak 4/C statüsü ile başlanmıştır. Bu statüdeki öğretmenler geçici işçi sayılmakta, ek-ders karşılığında çalışmakta ve gerekçe gösterilmeksizin sözleşmesi feshedilerek işine son verilmektedir. Bu durum eğitim emekçileri açısından yıkım, kölece yaşama koşulları ve sosyal haklarının gaspı demektir. Bu saldırı emekçiler tarafından gösterilen yoğun tepki, eylem ve etkinliklerle karşılandı. Bu koşullarda çalıştırılmak üzere ataması yapılan öğretmenlerin önemli bir kesiminin çalışmayı reddederek işe başlamamaları ya da bir süre çalıştıktan sonra ayrılmaları vb. nedenlerle sözleşmeli öğretmenler 4/B statüsünü kazandılar. 4/B statüsü ile maaş ve ek-ders hakkı, sözleşmenin feshi durumunda yargı yolunun açık olması gibi bazı kısmi kazanımlar sağlandı. 21 Nisan '07 tarihinde yürürlüğe giren yasal bir değişiklikle 4/B statüsünde çalışan öğretmenler sendikalı olma hakkı kazandılar.

Sözleşmeli öğretmenlerin kısmi bir takım haklarla birlikte sendikalı olma hakkını kazanması anlamlıdır. Ancak sermayenin, emekçilerin haklarına yönelik her türlü fırsatı ve boşluğu değerlendirdiği, her türlü çarpıtma ve zihin bulandırma politikasına başvurduğu bir gerçektir. Sözleşmeli öğretmenlerin sendikalı olma hakkını elde etmeleri, sözleşmeliliğin meşrulaştırılması ve emekçilerin tepkilerinin hafifletilmesi riskini barındırmaktadır. Ayrıca bu kazanım, sermayenin eğitimde özelleştirme sürecini hızlandırmak amacıyla zaman kazanmak ve sosyal yıkım projelerini hayata geçirmek için yaptığı manevralardan biridir. Sermayenin ilk fırsatta bütün eğitim emekçilerinin iş koşullarını 4/C statüsündeki öğretmenlerin seviyesine hatta daha da aşağıya indirmek istediği açıktır. Bu saldırıya dur demek tamamen emekçilerin göstereceği mücadeleye, kararlılığına ve eylemlerin kitleselliğine bağlıdır.

Sözleşmeli öğretmenlerin üye olabileceği sendikalara baktığımızda Eğitim-Sen'in dışındaki sendikaların mevcut saldırıları geri püskürtebilecek örgütlenme anlayışından ve mücadele çizgisinden uzak oldukları görülmektedir. Bu "sendikaların" kuruluş amacı Eğitim-Sen'in mücadele dinamiğini dağıtmak, fiili-meşru mücadelesine ket vurmaktır. Bu amaçla gerici Eğitim Bir-Sen, şovenist-milliyetçi Türk Eğitim-Sen ve son olarak Ata-Sen kurulmuştur. Bu "sendikalar" daha önce sözleşmeli

öğretmenler kadroya alınmadığı sürece bu öğretmenleri üye almayacaklarını belirtirken şu anda ikiyüzlü bir tutumla emekçileri aldatmaya devam ediyorlar. Bu sendikalar sözleşmeli öğretmenleri rakip sendikalara karşı yetki savaşımında kullanmak için üye yapmak istemektedirler. Bu durumda asıl görev Eğitim-Sen'e düşmektedir. Ancak Eğitim-Sen'in de sosyal yıkım projelerine karşı net bir duruş gösteremediği ve bu projelerin bir parçası olarak sözleşmeli öğretmenlik uygulamasına tok bir yanıt veremediği açıktır.

İçinde taşıdığı mücadele dinamiği ile eğitim emekçilerinin tek örgütlenebilecekleri sendika Eğitim-Sen'dir. Bu durumda Eğitim-Sen'de örgütlü öncü, ilerici kamu emekçilerine önemli sorumluluklar düşmektedir. Öncü kamu emekçileri sözleşmeli öğretmenlerin Eğitim-Sen'de örgütlenmesi için çalışmalıdırlar. Ancak örgütlenmek tek başına amaç değildir. Önemli olan sözleşmeli öğretmenler içinde "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "Sözleşmeli öğretmenler kadroya alınsın!", "Eşit işe eşit ücret!", emeklilik, sağlık, sigorta vb. sosyal hakların kazanımı talepleriyle fiili-meşru bir mücadele yürütülmesidir. Sözleşmeli öğretmenlerin sendikalı olma hakkı sözleşmeli öğretmenliğe son verilmesine yönelik bir araç olarak kullanılmalıdır.

Sonuçta sözleşmeli öğretmenlik, son yıllarda hız kazanan ve emekçileri kölece yaşam koşullarına mahkum eden sermayenin topyekûn saldırılarının bir parçasıdır. Sözleşmeli öğretmenlik uygulamasının ortadan kaldırılması, emekçilere yönelik saldırılara karşı güçlü bir direniş örgütlenmesiyle mümkündür.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Tokat

Asistan Girişimi çalışması üzerine

Ekim ayından bu yana hazırlıkları süren ve Ankara Üniversitesi'nden diğer üniversitelere genişleyerek ilerleyen Asistan Girişimi, başlattığı imza kampanyası ve Türkiye genelini kapsayan iletişim ağıyla ete kemiğe büründü. Asistan Girişimi'nin çalışmasına bakabilmek için öncelikle asistanların sorunlarını ve çözüm önerilerini ele almak sonra da çalışmanın gidişatını değerlendirmek gerekmektedir.

Araştırma görevlilerinin sorunları

Ülkemizde bir araştırma görevlisi geçimini sağlamak ve bilimsel çalışmaları için gerekli olan maddi gelirden yoksundur. Kimi 30 yaşına geldiğinde işsiz kalacağını bilerek çalışmalarını sürdürür, kimi ise doktorası sonunda yıllar sürecek bir zorunlu hizmet yükümlülüğüyle karşı karşıyadır. Buldukları üniversitede temsil edilmezler, haklarını savunma olanaklarından da yoksunlardır.

Temsil olanağının yokluğu genelde bölümler düzeyinde de geçerlidir. İstisnalar dışında bölüm kurullarında asistanların temsili gerçekleşmemektedir. Bu ise iş dağılımında ve görevlendirmelerde keyfiyetin önünü açmakta, asistanların görev tanımının belirsizliğiyle birleştiğinde bilimsel çalışmaların önünü kesebilecek aşırı iş yükü ve angaryaya sebep olabilmektedir.

Araştırma görevlilerinin talepleri

Asistan Girişimi tarafından öne sürülen talepler şöyle:

Bütün üniversite çalışanlarına koşulsuz iş güvencesi hakkı tanınmalı, pratikte iş güvencesizliği anlamına gelen 2547 sayılı yasanın 50/d maddesindeki gibi yıllık atamalar öngörerek sürekli bir işsizlik tehdidi yaratan geçici istihdam uygulamalarına son verilmelidir.

Görev tanımları netleştirilmeli, akademik ve mesleki gelişime engel olmayacak biçimde belirlenmelidir. Demokratik bir üniversitenin ön koşulu olan özerkliğin ve akademik özgürlüklerin sağlanması için, öğretim elemanlarının üniversite kurullarında, kendilerine ve üniversiteye dair her türlü karar alma sürecinde etkin katılımı sağlanmalı, temsil ve oy hakkı olmalıdır.

Akademik atama ve yükselme kriterleri tüm üniversite bileşenlerinin katılımı ile yeniden düzenlenmeli ve kazanılmış hakların devamlılığı sağlanmalıdır.

Asistanların çalışma koşulları iyileştirilmelidir. Okutmanların haftalık ders yükleri makul sürelerle çekilmeli, asistan hekimlerin bilimsel araştırma ve eğitimlerine zaman ayırabilecek şekilde mesailer ve nöbetleri düzenlenmelidir.

Akademik ve mesleki gelişim için gerekli düzenlemeler yapılmalı ve insan onuruna yaraşır bir yaşam

sürdürebilmeleri için gereken ücret iyileştirilmeleri acilen yapılmalıdır. Gerekli altyapı ve eğitim programları geliştirilmeli, bunun için her üniversite yeterli kamusal kaynaklara kavuşturulmalıdır.

Yüksek Öğretim Kanunu'nun 35. maddesi ve Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı (ÖYP) çerçevesinde istihdam edilen asistanların "tazminat ve zorunlu hizmet yükümlülüğü"ne son verilmelidir.

Yurtdışında eğitim kapsamında çalıştırılan asistanların yükümlülükleri de kamu kararı gözetilerek, mağduriyeti önleyecek biçimde yeniden düzenlenmelidir.

Vakıf üniversitelerinde, asistanların "burslu lisansüstü öğrenci" statüsünde gösterilip adeta kaçak işgücü olarak sigortasız çalıştırılması uygulamasına son verilmelidir.

Tüm bunlar her meslek grubunda olduğu gibi, asistanlar içerisinde de ileri sürülmesi gereken taleplere işaret etmektedir. Dolayısıyla burada taleplerden çok yöntemine ilişkin değerlendirme yapmayı yerinde buluyoruz.

Asistan Girişimi çalışmasının değerlendirmesi

Asistan Girişimi, ilk olarak sonbaharda yapılan bir eylemde "Araştır da gör!" dövizleriyle alana çıkan asistanların ortaya attığı bir proje iken bugün artık sorunların daha açık ve net ortaya konulabildiği bir platformdur. Asistanların taleplerini bu şekilde dillendirebilmesi ve bir imza kampanyasıyla somutlaması elbette ki olumlu, dahası ileri ve önemli bir adımdır. Bugün bakıldığında Asistan Girişimi'nin 1 Mayıs alanlarında ve diğer etkinliklerde Eğitim-Sen'e güç kattığı, tartışmalarda ciddi bir özne olduğu ortadadır.

Öte yandan, çalışmanın ele alınması gereken bir takım ihtiyaçları ve sorunları bulunmaktadır. Eğitim-Sen üniversite şubelerinin işyeri temsilciliklerinde, üniversite bünyesinde çalışan tüm unsurları kucaklayamadığı bilinmektedir. İdari ve akademik personel arasında bir dil birliği sağlanamamakta, temsilcilikler belli yerlerde birini

ya da diğerini gözeterek, öncelik vererek hareket etmekte, bir nevi tercih yapmaktadır. Böylesi bir süreçte, Asistan Girişimi hem kendi yapısından hem de kitlenin verili durumundan kaynaklı bir “elitizm” kıskacına girme tehlikesi yaşamakta, kendini sendikadan soyutlama riski taşımaktadır. Kimi yereller (ODTÜ örneği) bu eğilime önlem olarak önden bu tartışmayı yapmış, fakat yine de Asistan Girişimi’nin buradaki ayağı sendikayla bağlarını sıkı ve doğru bir şekilde kuramamıştır. Bu nedenle inisiyatifin önüne koyması gereken bir takım öncelikler bulunmaktadır. Her temsilcilik ya da inisiyatif, sendikal çalışmayı ve neresinde durduğunu tartışmalı, üniversitenin diğer bileşenleri ile organik bağ kurup kurmadığını sorgulamalıdır. Bunun için bülten, bildiri vb. yerel materyaller ve diğer personelle buluşmayı sağlayacak toplantılar hedeflenmelidir.

Eğer Asistan Girişimi kendi sorunları içinde daralır, sosyal, siyasal vb. gündemler üzerinden sınıfa seslenmezse, sorunların esas kaynağını gözden kaçırmış olacaktır. Asistanların ve üniversitenin özgül koşulları dikkate alınarak, üniversitede yaşanan sorunların genel sorunlarla ve sınıf hareketiyle bağı kurularak yapılmalıdır.

Bugünden bakıldığında ilk sorun (elitizmin) ikincisinden (kendi içine darlaşmak) daha baskın olduğu söylenebilir. Ancak bu iki sorun da birbirini besleyerek büyümektedir. Tekrar edecek olursak, Asistan Girişimi bugün için Eğitim-Sen’de ve bunun da ötesinde genel olarak eğitim sistemi ile üniversitelerin yapısının tartışılmasında ciddi bir adım demektir. Ancak bu iki noktayı da gözönünde tutarak çalışma hızlandırılmalı, genişletilmeli, üniversite-özlük haklar-bilim üzerine tartışmalar derinleştirilmelidir.

Ege Doğumevin’de işten atma saldırısı

İzmir’de Ege Doğumevi’nde 11 yıldır temizlik işleri Öz-Örnek adında bir taşeron firmaya yaptırılmaktaydı. 2 ay önce hiç kimsenin haberi olmadan GLOBAL adında bir taşerona devredildi. 69 işçi haberleri olmadan bu firmaya aktarıldı.

İşçilerin aylıkları ödenmeyince bu olay açığa çıktı. SES işyeri temsilciliği aylıkların ödenmesi için hastane idaresi ile görüşmeye gittiğinde ihaleyi yenilediklerini, yeni firmanın (BUZPAK) 1 Haziran ‘07 tarihinde işi devralacağını, işçilerin ücretlerinin hastane idaresinin garantisinde olduğunu ifade etti. Halihazırda çalışan işçilerin durumları ve haklarının ne olacağı sorulunca ise yeni firmanın işçilerin bazılarını çalıştırmaya devam edeceğini açıkladığını, bu sorunun kendilerini ilgilendirmediğini söyledi.

20 işçinin atılacağını öğrendik. İşçilerle SES şube binasında ve İşçi Hakları Derneği’nde toplantılar yapmamıza rağmen işçilerin örgütlü hareketini sağlayamadık. 30 Mayıs sabahı saat 07.00’de hastane önünde bir basın açıklaması yapmak üzere anlaştık. İşbirlikçiler aracılığı ile işverenler de yaptıklarımızdan haberdar oluyorlardı.

İşçilerin bir kısmı daha çok işveren sendikacılığı yapan Türk-Sağlık Sen ve Sağlık-Sen temsilcilerini dinlemeyi tercih ettiler. Bu sendikaların hastane idaresine yakınlığına güveniyorlardı. İşçilerin bir kısmı 30 Mayıs sabahı kendiliğinden temizlik şirketinin hastanedeki odası önünde toplanıp çalışmayacaklarını söyleyince Türk Sağlık-Sen’in aktivistlerinden olan hastanenin müdür yardımcısı tehdit ve şantajla işçilerin dağılmasını sağladı. İşçilerin çoğu görevine dönmesine rağmen 25 işçi basın açıklamasına katıldı.

Patronlar bu durumdan çok rahatsız oldular. Saat 15.00’te toplantı yapılacağını ve bir açıklamada bulunacaklarını söylediler. Bunun üzerine dağılık hareket eden işçiler görev

yerlerine döndüler. Saat 15.00’te yapılan toplantıda eski ve yeni taşeron firma temsilcileri 4 kişinin işine son verildiğini, geri kalanların devam edeceğini, devam etmek isteyenlerin “tüm haklarımı aldım hiçbir alacak hakkım yoktur” yazan bir ibranameyi imzalaması gerektiğini, aksi halde hiç kimsenin çalışmayacağını duyurdular. Eski şirkette şeflik yaparken istifa edip yeni şirkette müdürlük görevine getirilen **Cahit Sarıbaş**, işçilere hitaben “kimse korkmasın ben buradaysam herkes burada kalacak” diye bir açıklama yaptı. Herkesin 1 Haziran sabahı hastaneye gelmesini söyledi. Sabah işçilere “tüm haklarımı aldım hiçbir alacak hakkım yoktur” yazan bir belge zorla imzalatılmaya çalışıldı.

İmzalamayan işçilerin işbaşı yapamayacakları söylendi. Bunun üzerine hastane girişinde İşçi Hakları Derneği’nin ve SES temsilciliğinin desteklediği bir basın açıklaması yapıldı. Hastanede kadrolu çalışanların da işçilerin yanında tutum alması ve idareye baskı yapması sonucunda imzalatmak istedikleri bu ibranameden vazgeçtiğini ve saat 15.00’te bir toplantı yapacaklarını, bu toplantıda gereken açıklamanın yapılacağını duyurdular. Bunun üzerine işçiler tekrar görev yerlerine döndüler.

Hain işbirlikçiler işyerindeki birliği bozmak için çalışmalarına yoğun bir şekilde devam ediyorlardı. Hem kararsız işçileri korkutarak hem de öncü işçileri ispiyonlayarak işçileri bölmeye çalışıyorlardı. Saat 15.00’te yapılan toplantı sonucu 6 öncü işçi işten atılanlara katıldı. Birleşik bir tutum alınamayacağı belli olduğundan işten atılan işçiler için bir şey yapılmadı.

Tüm işçilerin yasal hakları için mahkemeye başvurulacak. Bunun için avukat ile bir toplantı yapılacak. İşten atılan 10 işçi için her gün hastaneye gelip çalışmak istedikleri halde çalıştırılmadıklarına dair bir tutanak tutulmaktadır.

Ege Doğumevi SES İşyeri Temsilcisi/İzmir

ÖDP'nin liberal platformu ve "Birarada yaşamı savunalım" şiarı

Bir arada yaşamı savunalım: Ütopik sosyalistlerin söylemleri gibi kulağa hoş geliyor. Ne güzel tüm insanlar kardeşçe, birarada yaşayacak, ayrı-gayrı olmayacak. İnsanlık tarihi böylesi bir dünya yaratmayı uğraş edinenlerin tarihidir aynı zamanda. Bundandır ki birarada yaşama fikrinin kendisi genel bir doğru olarak kabul görür.

Ancak her söylem, slogan, politik açılım vb. verili koşullarla birlikte değerlendirildiğinde anlam kazanır, anlamlandırılır. Bu nedenle genel-geçer doğrular bile verili koşullar baz alınarak değerlendirilmelidir. Eğer durum buysa bugün için ÖDP'nin başını çektiği ve etkin olduğu sendikalarda örneğin KESK'de ve demokratik kitle örgütlerinde sık sık dillendirilen "Birarada yaşamı savunalım!" argümanı neye tekabül etmektedir, emekçilere ne söylemektedir?

"Birarada yaşamı savunalım!" şiarı altında yürütülen çalışma "Birarada yaşama, kültürel farklılıklara vurgu yapan, farklı kültürlerin birarada yaşayabilmesine olanak tanımayı amaçlayan", "Türk-Kürt, laik-dindar çatışması yoluyla oluşan gerilimi ve birarada yaşama duygusunun zayıflamasını önlemek, barıştan, hoşgörüden yana bir seçenek yaratmak" biçiminde özetlenmektedir.

Hal böyle olunca akla, son zamanlarda yükselen şovenist dalga ve Kürtler'e uygulanan şiddet gelmektedir. Ama bilinmelidir ki bu şiddetin dayanağı farklı kültürlerle sahip olmak değildir. Bu ülkede tüm yakıcılığı ile hissedilen Kürt sorunu kültürel bir sorun değil siyasal bir sorundur. Bu nedenle kültürel kimi vurgularla aşılması da mümkün görünmemektedir. Özetle, yaşanan gerilim Kürtler'in ve Türkler'in farklı kültürlerle sahip olmasından kaynaklanmıyor. Gerilimin kaynağı ve sorumlusu Kürt halkını imha ve inkar etmekten vazgeçmeyen faşist devlettir.

Liberalilerin çözüm önerileri

Doğal olarak her politik açılım tamamlayıcı talepler ve çözüm önerileri ile birlikte varolur. "Birarada yaşama" anlayışı sorunun kaynağını kültürel farklılıklarda, hoşgörü kültürünün gelişmemesinde bulmuştu. Çözüm önerilerinin başında ise devletin anlayışını değiştirmesi ve gönüllü yurttaşlık temelinde birliktelik gelmektedir.

"Devletin bütün yurttaşlarına eşit davranması ve bir sıfır noktası ilan ederek ve herkesi demokratik, toplumsal yaşama katarak her türlü şiddetin durdurulması". Devlet bir gün bir sıfır noktası ilan edecek, sınıflar arası çıkar çatışmalarını sermaye lehine çözmek için emekçilere dayattığı köleliği, uyguladığı baskıyı, uğrattığı sosyal yıkımı unutacak, katliam ve provokasyonlarla dolu geçmişini belleğinden/belleklerden silecek ve o günden itibaren "ben tüm yurttaşlara eşit mesafede olacağım" diyecek!

Tüm bunlar ÖDP tayfası tarafından "sol yanımızdaki kimi ezberleri bir kez daha bozmak" şeklinde lanse edilmeye çalışılsa da, iddia edilenler boş bir hayalden farksızdır. Devrim ve sosyalizmle hiçbir alakası olmayan, sol yanlarındaki ezberleri bozmayı sürdüren bu liberaller, kendi bünyelerinde "sol yan" ya da bozacak ezber olmadığını bilmeliler. İleri sürdükleri safsata teorik olarak, devleti toplumun üstünde gören, bir nevi ona fazlasıyla "özerklik" bahşeden anlayışın ta kendisidir. Devlet tüm toplumsal sınıf ve katmanlardan bağımsız bir kurum olmadığına göre emekçiler içinde "birarada yaşamı savunalım" şiarını yaymaya çalışan ÖDP liberalleri "devletin herkese eşit mesafede olması"ni bekleyedursunlar.

"Gönüllü yurttaşlık temelli birliktelik" ise kuşkusuz Kürtlerle Türkler'in birlikte yaşam koşullarını tanımlıyor. "Gönüllü yurttaşlık temelli birliktelik" tarafları birbirini anlamaya, hoşgörüye ve diyaloga çağırın mesajlar içeriyor. Taraflardan biri Kürtler ya da Kürtleri temsil eden kurumlar, diğeri ise katliamcı kimliği ayyuka çıkan faşist devlet! Böylelikle "birarada yaşama" çağrısı yapanların, kendilerini taraf olarak görmedikleri için, her iki tarafa eşit mesafede olduğunu da anlamış bulunuyoruz. Oysa böylesi bir sorunda hakeme yer olmadığı gibi, "tarafsızım" diyenlere hiç yer yoktur. Devlet Kürt halkını imha ve inkar ederken "birarada yaşamayı" savunmak, sözde tarafsız olmak özünde devletten yana tutum almaktır. Zira Kürt halkının katledilmesi karşısında öne çıkarılması gereken şiar "İmha ve inkara, devlet terörüne son! Kürt halkına özgürlük!" olmalıdır. Ancak ÖDP liberallerinin önerdiği çözümde gönüllü birlik veya bir başka deyişle gönüllü ayrılık seçeneklerine yer verilmemektedir.

Kürt halkına yönelik katliamlar sürerken ÖDP'nin Kürt halkına ileri sürdüğü "temelli birliktelik" çözüm önerisi, özünde devletin baskı ve terörünü meşrulaştıran bir zeminde durmaktadır.

"Birarada yaşamı savunmak" ama kiminle, hangi koşullarda ve nereye kadar?

"Birarada yaşamı savunalım" ve KESK

Özellikle Eğitim-Sen'de cumhuriyet mitingleri ile birlikte yaşanan istifalar, "bir arada yaşama, empati, hoşgörü" gibi kavramların sorunların çözümlenmesi için yeterli olmadığını göstermiştir. Sınıf çelişkilerinin bu denli keskinleştiği, siyasal sorunların tüm ağırlığıyla kendini hissettirdiği bir ortamda "bir arada yaşamı savunalım" düşüncesi ancak solun değerlerinin sulandırmasıyla sonuçlanabilir. Bunun önünün alınması özellikle kamu emekçileri sendikalarında uzun süredir rafa kaldırılmış olan ideolojik-politik mücadelenin yeniden yükseltilmesiyle mümkün olabilir.

15-16 Haziran 1970'den 2007 1 Mayıs'ına...

Bu tarih bizim!

Toplumsal hareketlilik genel bir durgunluk içerisinde seyrederken emekçilerin yaşadığı çıksızlık tablosunu derinleştiren bir faktör de tarihsel birikimin zayıflığıdır. Öyle ki milyonlarca işçi ve emekçi mücadele tarihinin anlamlı deneyim ve kazanımlarından habersizdirler. Unutturulmak istenen bu mücadele geçmişinde emekçi sınıfların yarattığı fiili-meşru mücadele hattı vardır.

Ne var ki burjuvazi böylesi bir hafıza sorunu yaşamamaktadır. En son 2007 1 Mayıs'ı emekçilerin örgütlü, kararlı ve militan mücadelesinden ne kadar korktuklarını ve bu korkuyu besleyen geçmişi ne kadar berrak hatırladıklarını göstermiştir. DİSK'in devletle karşı karşıya gelmekten özenle kaçınan Taksim çağrısı dahi öylesine bir korku yaratmıştır ki sonuçları tüm İstanbul'u fiili olarak eylem alanına çevirmiştir. İşte bu, ne tek başına İstanbul Valisi'nin hatası ya da zaafı ne de hükümetin eksikliğidir. Bu tam da kendi geçmişini hatırlayanların paçalarının tutuşmasıdır. Ve 2007 1 Mayıs'ını yeni bir zafer haline getiren de 30 yıl öncenin derslerini bugüne taşıyan biz emekçilerin birliği olmuştur. 2007 1 Mayıs'ının kazanımlarını kalıcı hale getirmek, geçmiş deneyimleri daha güçlü sahiplenip, geleceğe anlamlı sonuçlar bırakmakla mümkündür.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde bir kilometre taşı: 15-16 Haziran Direnişi

20. yüzyılın ikinci yarısı kapitalizmin yaşadığı hızlı gelişim süreci ile birlikte tüm dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının güçlü mücadelelerine tanıklık etti. Bu süreçte Türkiye'de ilk ve yeni olan şey ise işçi sınıfının ilk kez, gerçek anlamda güçlü ve kitlesel bir uyanış yaşamasıdır. İşte 15-16 Haziran 1970 işçi direnişi, bu politikleşme ve kitleselliğin en ileri örneğini teşkil eder. 15-16 Haziran işçi direnişini anlamak ve ondan dersler çıkarabilmek için, öncelikle Türkiye'nin '70'lere kadarki siyasal, ekonomik ve politik gelişimine bakmak yararlı olacaktır.

Türkiye kapitalizmi '60'lı yıllardan sonra hızlı bir ilerleme kaydetti. 1960 Anayasası'nın liberal atmosferi içerisinde kapitalizmin hızlı bir gelişim göstermesi sonucu, Türkiye işçi sınıfı da kendi tutumunu ortaya koymaya başladı. 1961'de 12 sendikacı tarafından TİP'in kurulmasıyla devam eden bu süreçte 1962 yılında 100 bini aşkın işçi grev ve toplu sözleşme hakkı için Saraçhane Meydanı'ndaydı.

1962'de Maden-İş üyesi 173 Kavel işçisinin hak gasplarına karşı verdikleri mücadele, Türkiye'de yeni bir dönemin açılışının habercisi oldu. İşçi sınıfı kısa bir sürede onlarca eylem ve grev gerçekleştirdi. Sınıfın bu hızlı politikleşmesi ve hareketin militanlaşması, Türk-İş'in "parti ve siyaset dışı sendikacılık" anlayışı duvarına çarpmaya başlamıştı bile.

İşçi sınıfı sendikasını arıyor

Bu süreç bazı sendikaların Türk-İş'ten kopmasına neden oldu. Maden-İş, Basın-İş, Lastik-İş, Gıda-İş ve Türk Maden-İş tarafından 1967'de DİSK kuruldu. DİSK bundan sonra işçi sınıfı içerisinde bir çekim merkezi haline geldi. DİSK'in

kuruluşu sınıf mücadelesinin politikleşmesinin ve militanlaşmasının bir sonucu olmakla birlikte, onun varlığı daha güçlü bir sınıf mücadelesinin nedeni haline de geldi.

'68-69 yılları sınıfın öz örgütlülüklerinin (konseyler gibi) yaratıldığı bir dönemdir. Singer ve Demir-döküm işgalleri, Alpogut ve Sungurlar işgalleri ile mücadele ilerleyen bir düzeyde seyretti. Yer yer devletin kolluk güçleri ile çatışmalara varan bu dönemde, işçi sınıfının mücadelesi kitleselleşerek ve militanlaşarak işyerlerinden havzalara ve sanayi bölgelerine yayılmaya başladı.

Mücadelenin bu yükselişi burjuvazinin silahlarına sarılmasına neden oldu. İşçi sınıfının DİSK çatısı altında yürüttüğü mücadele artık durdurulmalıydı. Burjuvazinin bütün kurumları bu amaç çerçevesinde harekete geçirildi.

'70'li yıllarda burjuvazi DİSK'i kapatmaya çalıştı. Yeni sendikalar yasasıyla DİSK adı altında birleşen işçi sınıfı hareketi durdurulmak ve ezilmek isteniyordu. Yeni yasa 11 Haziran'da parlamentoda kabul edilerek cumhurbaşkanlığı onayı ile yürürlüğe girdi.

14 Haziran'da DİSK'li yöneticiler toplanıp 17 Haziran'da eylem yapma kararı aldılar. Ancak işçiler 15 Haziran sabahı fabrikalarından çıkarak İstanbul'a yürüdüler, diğer fabrikalara giderek eylemi fiilen başlatmış oldular. Fiili bir şekilde başlayan eylem büyüyen bir kitleselleşme İstanbul'a akmaya başladı. İstanbul ve İzmit'ten yürüyüşe geçen işçiler diğer fabrikalara uğradıklarında Türk-İş'te örgütlü işçiler de eyleme katılmışlardı. Eylemlere katılım giderek arttı. Eyleme katılan işçilerin sayısı ilk gün 70 bin iken ertesi gün 150 bini buldu. İstanbul'un iki yakasındaki işçilerin birleşmemesi için vapur seferleri iptal edildi. Topkapı yönünden gelenlerle Levent'teki fabrikalardan Taksim'e yürüyen işçilerin buluşmasını engellemek için Haliç'teki köprüler kaldırıldı. İşçilerin militan mücadelesi polisin sert çıkışıyla karşılandı. İşçilerle kolluk güçleri arasında şiddetli çatışmalar çıktı. Bazı kamu binaları, parti binaları, özel şirketler ve polis araçları tahrip edildi, gözaltına alınan işçilerin serbest bırakılması için kimi yerlerde karakollar basıldı, silahlara el konuldu. 16 Haziran'da çıkan çatışmalarda 3 işçi hayatını kaybetti, yüzlerce işçi yaralandı.

Eylemin tahmin edilen sınırları aşması, hareketin daha ileri bir noktaya evrilmesi üzerine DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler radyodan işçilere seslendi ve provokasyona kapılmamalarını, anayasal sınırları aşmamalarını istedi. Aynı gün Bakanlar Kurulu sıkıyönetim ilan etti. Buna karşın birçok fabrikada grev ve eylemler askerin müdahalesine kadar bir süre daha sürdü.

İşçi sınıfının bu ilk büyük çıkışı gerekli hazırlığın, örgütlülüğün ve devrimci önderliğin olmadığı koşullarda gerçekleşti. Büyük bir tarihsel örnek olarak işçi sınıfının mücadele tarihindeki yerini alarak sona erdi. Eylemden sonra sıkıyönetim ilan edilirken DİSK'i kapatmayı hedefleyen yasa iptal edildi.

Bugün 15-16 Haziran Direnişi işçi ve emekçilere yol göstermeye devam etmektedir. Yeterki fiili-meşru ve militan mücadele hattını yaratmak için mücadeleye atılalım. Devrimci sınıf mücadelesini büyötmek için örgütlenelim.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Tokat